

VERENIGD
KONINKRIJK

KWIK

VERSOPOLIS
POEZIECENTRUM

WIKWIK

1983
Verenigd Koninkrijk
Kayo Chingonyi

Nederlandse vertaling:
Katelijne De Vuyst

VERENIGD
KONINKRIJK

KAYO Chingonyi

VERSOPOLIS
POEZIECENTRUM



VERSOPOLIS



5 DE KLEUR VAN JAMES BROWNS SCHREEUW
7 THE COLOUR OF JAMES BROWN'S SCREAM

8 BROOMHALL
9 BROOMHALL

10 VISSERSLIED
11 FISHERMAN'S SONG

12 25 OKTOBER 1964
13 25TH OCTOBER, 1964

14 GOOCHELKUNSTJE
15 LEGERDEMAIN

16 PIJN
17 GRIEF

18 VOOR WIE OP LATERE LEEFTIJD WEES WERD
19 FOR THOSE ORPHANED LATE IN LIFE

20 ANDER BEELD
22 ALTERNATE TAKE

24 MARTINS CORNER
25 MARTINS CORNER

26 ANDREWS CORNER
28 ANDREWS CORNER

30 ZO WORDEN KATHEDRALEN GEBOUWD
31 HOW TO BUILD CATHEDRALS

Ik kende je onder vele namen
maar vandaag ben je Larry Levan,
je hand op de plaat, in de berookte
zaal in het hoofd van een *Garage* stamgast.
Je houdt *When Doves Cry* mooi
in de maat, wiegt met je heupen
en zweet druppelt uit je haar
in de kleur van James Browns schreeuw.
King of King Street, we bewegen nog steeds
op dezelfde sound, hoewel niet
iedereen weet dat we dansen
op je graf, figuren vormen waarbij
de beat geen machismo duldt
—elk straatjoch is een sissy
als de deejay *Heartbroken* speelt
op het juiste moment voor mijn slepende voeten.
Leer ons nieuwe gedaanten aan te nemen, Legba,
je weet vast dat ik je sloffende tred,
je fantoommankepoot overal zou herkennen;
dat ik je hand zie in de overgave
van een stel, midden op de dansvloer,
snel en soepel glijdend als een fade
uitgevoerd door een Puerto Ricaanse barbier
die zijn scheermes als verfkwast hanteert.
Laten we worden zoals zij, een roerende lofzang
op zweet, bier bestellen in een lijfelijke
taal bij een barman die reageert
met een zwierige zwaai van zijn armen,
à la Willy Ninja, en een drankje mixt waar
onze lippen naar snakken, een smaak die
we nog altijd proberen na te bootsen.

James Browns schreeuw: de kreet die voorafgaat aan 'I feel good'
Larry Levan: Amerikaans deejay
The Garage: the Paradise Garage, danszaal in New York, verwijzing naar *Live at the Paradis Garage*, cd van Larry Levan uit 2003
'When Doves Cry': song van Prince
'King of King Street': oorspronkelijk een nummer van Edwin Garland
roadman: Meestal een jongeman die op straat rondhangt, waar hij drugs verkooft of gebruikt, of problemen zoekt (kan ook wegenwerker betekenen)
Sweetboy: Iemand met homoseksueel of vrouwelijk gedrag, of algemeen een slappe persoonlijkheid.
Legba: Afgeleid van de West-Afrikaanse voorouderlijke god Lebe, 'de oude man bij de poort'. In de voodoo cultuur van Haïti is Legba een god die met de zon wordt geïdentificeerd. Legba heerst over de goden van de dag.
fade: opgeschoren kapsel

I have known you by many names
but today, you are Larry Levan,
your hand on the platter, in the smoky
room of a *Garage* regular's memory.
You are keeping *WhenDove's Cry*
in time, as you swing your hips,
and sweat drips from your hair
the colour of James Brown's scream.
King of King Street, we are still moving
to the same sound, though some
of us don't know it is your grave
we dance on, cutting shapes
machismo lost to the beat
—every road man is a sweetboy
if the DJ plays *Heartbroken*
at just the right time for these jaded feet.
Teach us to shape-shift, Legba,
you must know I'd know your customary
shuffle, that phantom limp, anywhere;
that I see your hand in the abandon
of a couple, middle of the floor,
sliding quick and slick as a skin- fade
by the hand of a Puerto Rican clipper-man
who wields a cutthroat like a paintbrush.
Let us become like them, a moving ode
to sweat, ordering beer in a corporeal
language from a barman who replies
by sweeping his arms in an arc,
Willy Ninja style, to fix a drink our lips
will yearn for, a taste we've been
trying to recreate ever since.

In het licht van wat tante
de Arabische textuur van mijn haar noemt,
ben ik Abdi, voor de deur van de enige winkel
waar ze tamarindeballetjes, Iers mos en
Supermalt in flinke hoeveelheden verkopen.

Het volstaat niet te zeggen dat ik
de geur van maniok mis, gegrild
boven een open kolenvuur,
jachtpartijen op Tilapia, Kapenta,
allerlei vleessoorten van dubieuze

origine. *Hoeveel, tantetje?*

Bieden en bluffen en ruwe handen
van marktkramers, verglaasd tot
een diepblauw schaamteloos zwart
dat, nu, in een ander leven thuishoort,

vóór dit bestaan van witte midden-
klasse jongens in reggae-bands, die
hun roots en cultuur koesteren alsof hun
liefde volstaat om de code te kennen
die ons leven en onze dood bepaalt.

Deze jongens die me Abdi noemen
lijken Abdi tenminste aardig te vinden.
Ze vragen waarom ik nooit meer
langskom, hoe het er uitziet
in Leeds en of ik vandaag, misschien,
Abdi kan zijn en of deze winkel
de thuis zijn kan die ik behoef.

In light of what my aunt calls
the Arabic texture of my hair,
I'm Abdi outside the only shop
selling tamarind balls, Irish Moss,
Supermalt in decent quantities.

It is not enough to say I miss
the smell of cassava roasted
over open coals, expeditions
in want of Tilapia, Capenta,
assorted meats of questionable

provenance. *How much, auntie?*

Barter and bluff and rough hands
of stallholders glazed to a deep
blue shameless blackness that is
consigned, now, to another life

before this one of middle class
white boys in reggae bands, who
love roots and culture as if their
love is enough to know the code
that some of us live and die by.

At least these boys who call me
Abdi seem to be fond of Abdi.
They ask why I don't come
round no more, what it's like
in Leeds and maybe, today,
I can be Abdi and this shop
can be all the home I need.

Hoe treurig voor een visser
 het blauw te bevaren
 en in afdrijvende netten vreemde
 onderwaterbloemen te vinden
 die eerst ogen als blaaswier
 maar bij nader toezien plukken
 samengekoekt menselijk haar zijn
 dobberend op een wrange soep.

En met welk lied moet die visser
 die van een vrolijk wijsje houdt
 zijn kinderen in slaap wiegen
 wanneer donkere vormen in hun kamer
 van de nacht een grommend gedrocht maken
 dat enkel door vaders stem kan worden gesust
 en wie zal daarna de visser sussen
 die het blauw bevaart?

What sadness for a fisherman
 to navigate the blue
 and find among receding nets
 strange, underwater blooms
 that look, at first, like bladderwrack
 but from a closer view
 are clumps of matted human hair
 atop an acrid soup.

And what song shall this fisherman
 who loves a jaunty tune
 sing to lullaby his children
 when dark shapes in their room
 make the night a snarling monster
 only father's voice can soothe
 and who will soothe the fisherman
 who navigates the blue?

We dansten als Kelten op de dag van het nieuws,
 gaven de gouverneur een trap onder zijn vette kont.
 Leraren die ons voor een akkefietje verrot sloegen
 waren tegen lunchtijd zo dronken dat
 Mr Chishala de school sloot en zijn personeel
 volgde naar een kroeg waar tien-shilling-briefjes
 als los wisselgeld terugkeerden met gegrilde aardnoten,
 gewijde kruiken van een plaatselijk bier (een balsem voor
 de keel, Mosi genaamd). Ze dronken op de vrijheid
 die onze kinderen zouden erven, hieven een glas
 op de Hippo-achtige bussen van Leyland, hieven
 het samen met de afgematte armelui uit de koper gordel
 die, ondanks het nieuwe land, nog steeds gekleed gingen
 in gebogen schouders en een ingezakte borst.

25 oktober 1964: de dag na de onafhankelijkheid van Zambia
 Hippo: de naam van een serie trucks bij [British] Leyland

We danced like Celts the day the news of it
 kicked the District Commissioner's fat rump.
 Teachers who beat us till we couldn't sit,
 over little things, were, by lunch, so drunk
 Mr Chishala shut the school and followed
 his staff to a bar where ten shilling notes
 came back as loose change, baked groundnuts, hallowed
 pitchers of the local brew (a throat song
 known as Mosi). They drank to the freedom
 our children would inherit, then raised a glass
 to Leyland's Hippo-shaped buses, heaving
 with the copper belt's weary underclass
 who, in spite of a new nation, were still dressed
 in hunched shoulders, the shame of un-puffed chests.

en, ten slotte, botste je op het juweel
in de kroon van de collectie, hier in
het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika:
een vergrootglas gebruikt door een
ambtenaar van de koning dat,
bij koninklijk besluit, tot zeer onlangs,
onbezongen bleef onder de zonen
van Europa. Bemerkt het graveerwerk
op de ivoeren steel waaruit blijkt dat
de loep werd gebruikt in de regio Kasai.
Daar het officiële verslag werd gewijzigd
zijn sommigen onder u misschien niet
bekend met deze aparte vorm van magie:
de ‘truc bestond erin een vergrootglas
te bezigen om een sigaar aan te steken,
“waarna de blanke zijn nauwe banden
met de zon duidde en eraan toevoegde
dat zo hij [de zon] zou vragen het dorp
van zijn zwarte broeders af te branden
zij dat zonder meer doen zou.”*
en aldus veranderde het land van eigenaar
zoals een sigaar die, eens aangestoken, een
peuk wordt en de rook die blijft hangen
de rook is van een brandend dorp.

*George Washington Williams, geciteerd in
De geest van koning Leopold II, Adam Hochschild

and, at last, you have come upon
the jewel in the crown of our collection
here at the Royal Museum for Central Africa:
a magnifying glass used by one
of the King’s functionaries
who, by Royal decree, remained
unsung among the sons of Europe
until recently. Note the engraving
on the ivory handle that tells us
this glass was used in the Kasai.
Since the official report was redacted
some of you might be unaware
of this particular brand of magic:
the ‘trick was to use a magnifying
glass to light a cigar, “after which
the white man explained his intimate
relation to the sun, and declared
that if he were to request [the sun]
to burn up his black brother’s
village it would be done”*
and so it was the land changed hands
as a cigar, given light, becomes a stub
and its smoke that stays with you
is the smoke from a burning village.

* George Washington Williams as quoted in
King Leopold’s Ghost by Adam Hochschild

Hoe verging het de jongen die zichzelf Pijn noemde?
 De jongen die naar verluidt een geweer droeg
 in de afgelegen straten en steegjes van zijn tienertijd
 de jongen die verscheen als een voetnoot toen die nacht
 dat we *mijn buurt is ruiger dan jouw buurt* speelden
 in een flatje met zicht op London Road – frontlijn
 van een postcodeoorlog waar we zo ver vandaan
 woonden dat we giehelden als iemand zei
 dat hij ‘een moord zou begaan’ voor kebab uit de
 tent waar een verse voorraad rouwbloemen lag.
 Pijn was het grind dat het verhaal textuur gaf.
 We hebben nooit geweten hoe zijn mama hem noemde
 of wat hem ertoe dreef ’s nachts zaakjes te doen
 zodat blanke kids konden zeggen dat *ze puik wiet blowden*.
 Hij is zo’n jongen die tussen twee komma’s staat
 in nieuwsberichten over jeugdcriminaliteit,
 een beeld vastgepind door andermans’ taal.

What became of the boy who called himself Grief?
 The boy who, the story ran, harboured a gun
 through the back-roads and alleyways of his teens
 the boy who turned up as a footnote the night
 we played *my ends are rougher than your ends*
 in a flat overlooking London Road – frontline
 of a post-code war from which we were
 so far removed we chuckled when someone said
 kebabs from the shop that wore a fresh batch
 of memorial flowers were ‘to die for’.
 Grief was grit to lend the fable texture.
 We never knew the name his mum called him
 or what reduced him to plying the night trade
 so white kids could say they *bun high grade*.
 He is like those boys caught between commas
 in news reports about youth crime, an image
 fixed in place by someone else’s language.

Wat als de wind die door de openslaande
deur van je kindertijd waait de wijze
is waarop de woning vaarwel zegt
en wanneer je roept, wanneer je zelf antwoord
geeft, uit gewoonte wie heenging begroet,
je dan voor het eerst de klank hoort van je
stem zoals een ander die horen zou?

What if the wind blowing through
the french doors of your childhood
is the house's way of saying goodbye
and when you call out, answering
yourself, greeting the gone out of habit
you hear, for the first time, the timbre
of your voice how someone else might?

Toen ze het lichaam aflegden van vader, mwaice wandi,
wil ik zeggen, zou ik moeten zeggen, speelde een zacht
licht op de huid van zijn afgesloofde gezicht en de snikken
vormden, vanzelfsprekend, een soort schrill gezang.

Als ik je mee kon nemen naar waar de zandige grond
en zijn betegelde, vaalwitte grafsteen bij elkaar komen,
hadden we misschien betere goden leren aanbidden.
In de speakeasy's stond hij bekend als *Long John*.

Bij de wake testten familieleden allerlei variaties
uit op de woorden van de dag: Oprechte deelneming
met uw verdriet /uw hartzeer /uw verlies.

Ik wikte en woog die excuses door de jaren heen

die verdwenen als in onbruik geraakte stations.
Ik denk aan zijn weg die jouw jachtterrein wordt,
aan zijn gave vrouwen te versieren – jouw kruis.
Het volstaat me hierheen te brengen, de tranen voorbij

naar waar zijn gezicht een simpele foto werd:
het schrijn in Nagoya, hij stond er, Sequoia
tussen kleinere bomen, knap ogend in denim;
van top tot teen een charismatische schim.

Als gedachtenis heeft mijn stem zijn timbre—
lage saxofoontonen slash jongen grootgebracht
op sojapap, chloroquine, beloften van de hemel.
Soms denk ik dat ik slechts een schim ben

die hem traag naar mijn eigen graf draag,
en achter de lessenaar staat niet mijn zoon,
maar een ander exemplaar: dezelfde scherpe,
hoekige kin, dat *basso profundo* gezoem.

Broertje, wij die ademen hebben de ontkenning
tot kunst verheven, zie hoe het kloppende
hart van een mens een aangespte trom wordt
en hoe een starre blik een geladen wapen is.

When they laid our father out, mwaice wandi,
I want to say, I'm meant to say, soft light
played the skin of his spent face and the sobs
were, of course, a jangling kind of song.

If I could take you where the sandy earth
meets his final stone, tiled and off-white,
we might have learned to worship better gods.
He was known, in the shebeens, as *long John*.

At the wake relatives tried variations
on the words of the day: *I am sorry*
for your grieving/your trouble/your loss.
I've been weighing these apologies for years

that pass and retreat like disused stations.
I think of his walk becoming your quarry,
his knack for beguiling women, your cross.
It's enough to bring me here, past tears

to where his face simplifies to a picture:
the shrine in Nagoya, him stood, Sequoia
among lesser trees, looking good in denim;
every inch the charismatic spectre.

In his memory my voice bears his tincture—
saxophone played low slash boy raised on soya
porridge, chloroquine, a promise of heaven.
There are days I think I'm only a spectre

carrying him slowly to my own graveyard
and, standing at the lectern, rather than my son,
will be another copy: the same sharp
edge to the chin, that *basso profundo* hum.

Kid brother, we breathers have made an art
of negation, see how a buckled drum
is made from a man's beating heart
and a fixed gaze is a loaded weapon.

Ziekenauto's zingen een sardonische ode
bij het passeren van een bus die kort stilstaat

vanwege het verkeer. *Jesus houdt van je*, als je
de affiches gelooft. Hoge hakken klakken,

worden uitgetrapt, vastgepakt. Een sjaal
geslingerd om de hals van een lieve-vrouw

wappert in de wind. Ze snelt voorbij Londis
voorbij haar vrienden die verkleumd van de kou

tegen rolluiken staan, in een kring om een gedeelde
hasjpeuk die met een versleten schoen wordt gedoofd.

Dit is het tijdstip waarop een zilveren glimp,
wellicht van een telefoon, een mes is en een vleugje

schaduw vast een belager. Een stel op een
tweede date danst de obligate

slow op een plek waar terughoudendheid
neerkijkt op frivoliteit, hun omhelzing

een bedeltjesketting die de gedachte afweert
van hun armen om een andere hals;

op een nacht, jaren later, als ze vergeten zijn
in één adem te verlangen en nodig te hebben.

Meat wagons sing an ode in sardonic
passing a bus held briefly to regulate

the service. *Jesus loves you*, if you
believe in signage. High heels clack,

are slung off, taken in hand. A shawl
flicked around our lady's shoulders

flutters. She speeds up by Londis
past friends pressed against shutters

huddled, from the cold, round a zoot
twosed then snuffed by a scuffed shoe.

This is the hour when a silver glimpse,
likely a phone, is a blade and a patch

of shade must be an assailant. A couple
on their second date claim a requisite

slow-dance in the space where restraint
cuts its eye at recklessness, their arms

charm necklaces warding off the thought
of these limbs round some other neck;

the night, years hence, when they'll forget
how to want and need in the same breath.

I

Waar een oude man langskomt om stilstand
te oefenen, en moppert
dat de straat waarvoor hij ooit vocht is verdwenen
en, zestig jaar later, hoort hij niet meer thuis
in deze wereld van dreunende bastonen uit
passerende auto's, binnen gehoorsafstand, tegen
de snelheid van een tijd waarin pubs 's nachts
sluiten; binnen de week puinhopen zijn.

II

Waar bloemen verwelken ter nagedachtenis aan Tash,
vijftien, wier vriendje van om en bij de twintig
te dronken was om de boom te ontwijken,
bezitten meisjes hun eigen volgroeidevrouwenkleren,
lachen naar jongens die geuren naar wiet en te veel
CK One. Pel is oud genoeg voor alcohol en schuift aan.
Buiten spelen zijn vrienden het Trans-Atlantische
scheldspel; het juiste antwoord is altijd 'je ma'

III

Waar steegjes ontwaken bij condoomverpakkingen,
kebabvlees, een ballerinaschoen, hield vorige week
een busje halt en er vloeide bloed. Vandaag:
joggers ontwijken een dode duif, brengen een woordeloze
groet aan het leger *ravers* met bloeddoorlopen ogen
op de nachtbus, die pukkels en tinnitus aankweken.
Gestuurd door het licht, op repeat langs hetzelfde huis,
trekken ze dan toch hun schoenen uit; heilzame slaap.

To play dozens: twee deelnemers, in aanwezigheid van een
publiek, schelden elkaar beurtelings de huid vol. Populair in
Afro-Amerikaanse gemeenschappen.

I

Where an old man comes, to practise
 standing still, tutting
 that the street he fought to keep is gone
 and, sixty years on, he doesn't belong
 to this world of bass, blasting out of
 passing cars, and earshot, at the speed
 of an age when pubs close down
 overnight; are mounds of rubble in a week.

II

Where flowers moulder in memory of Tash,
 fifteen, her twenty-something boyfriend
 too drunk to swerve and miss the tree,
 girls own their grown woman outfits,
 smile at boys who smell of weed and too much
 CK One. Pel, who can get served, stands in line.
 Outside his friends play the transatlantic
 dozens; the correct answer is always your mum.

III

Where alleys wake to condom wrappers,
 kebab meat, a ballet pump, last week
 a van pulled up and it was blood. Today:
 joggers dodge a dead pigeon, offer wordless
 greeting to the night bus's army of sanguine-
 eyed ravers, nursing bad skin and tinnitus.
 Goaded by the light, past the same house on repeat,
 they think of taking off their shoes; inviolable sleep.

En dan te bedenken dat, toen de wielen
van de Cessna's stuiterden over de voorlopige

landingsbaan, het vrouwvolk
blootshoofds rondliep en de mannen niets

wisten over hun godvruchtige plichten.
Ik bracht hun de beginselen van de Evangelien bij.

Marianne leerde hun de finesses
van feminien gedrag. Weldra kenden

ze de belangrijkste Schriften uit het hoofd
en konden het Weesgegroet opzeggen

in het perfecte gebroken Engels dat
ze van onze voorgangers hadden geërfd.

We kenden een aantal succesjes: voortaan
ontwaken kinderen, bang voor Gods toorn,

dames dragen beha's en heren gokken
niet langer op de dag des Heren.

In mijn laatste preek voor het orkaanseizoen
klop ik op mijn borst en zeg: dit is een kerk.

To think, when the Cessna's
wheels bumped the makeshift

runway, women-folk
walked uncovered and the men knew

nothing of their godly duties.
I started them on The Gospels.

Marianne instilled the finer points
of feminine deportment. Before long

they knew the principal scriptures
by heart and could recite the Hail Mary

in the perfect broken English
our predecessors bequeathed them.

We've had a number of successes:
children wake afraid of God's wrath,

ladies wear brassieres and the gents
cease gambling on the Sabbath day.

In the last sermon before hurricane season
I say, tapping my breast, this is a church.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Kayo Chingonyi

© translations into Dutch: Katelijne De Vuyst

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Jelle Jaspers

Print: Graphius

D/2025/3962/12

ISBN 978-90-5655-302-9

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com



With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Kayo Chingonyi FRSL (1987), geboren in Zambia en op zesjarige leeftijd verhuisd naar het Verenigd Koninkrijk, geldt als een van de meest invloedrijke stemmen in de hedendaagse Britse poëzie. Zijn poëziedebuut *Kumukanda* won onder meer de Dylan Thomas Prize en zijn recente bundel *A Blood Condition* werd genomineerd voor prestigieuze prijzen zoals de Forward Prize en de T.S. Eliot Prize.

Chingonyi's poëzie wordt geprezen om de manier waarop hij complexe thema's zoals ras, verlies, en stedelijk leven verweeft met Afrikaanse cultuur. Zijn performances zijn doordrenkt van ritme en muzikaliteit waardoor hij een diepe connectie kan maken met het publiek.

Hij is Assistant Professor Creative Writing aan de Universiteit van Durham, poëziedacteur bij Bloomsbury en presentator van de podcast *Decode*. Hij is fellow van The Complete Works en The Civitella Ranieri Foundation, en werd in 2022 verkozen tot fellow van de Royal Society of Literature. In 2012 ontving hij de Geoffrey Dearmer Prize en in 2015 was hij Associate Poet bij het ICA.

Met deze booklet wordt het werk van Kayo Chingonyi voor het eerst in het Nederlands gepresenteerd.

Kayo Chingonyi FRSL (1987), born in Zambia and having moved to the United Kingdom at the age of six, is regarded as one of the most influential voices in contemporary British poetry. His debut collection *Kumukanda* won, among other accolades, the Dylan Thomas Prize, while his recent collection *A Blood Condition* was shortlisted for prestigious awards such as the Forward Prize and the T. S. Eliot Prize.

Chingonyi's poetry is celebrated for the way he weaves complex themes—such as race, loss, and urban life—together with African cultural influences. His performances are imbued with rhythm and musicality, enabling him to form a profound connection with audiences.

He is Assistant Professor of Creative Writing at Durham University, poetry editor at Bloomsbury, and host of the podcast *Decode*. He is a fellow of The Complete Works and the Civitella Ranieri Foundation, and in 2022 was elected a Fellow of the Royal Society of Literature. In 2012, he received the Geoffrey Dearmer Prize, and in 2015 he was Associate Poet at the ICA.

With this booklet, Kayo Chingonyi's work is presented in Dutch for the first time.

Kayo Chingonyi (1987) uit het Verenigd Koninkrijk is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 36 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot inmiddels meer dan 540 Europese dichters en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Belgische partner van Versopolis is Poëziecentrum dat op het literaire festival vers vuur, samen met VONK & Zonen, boeiende dichters uit binnen- en buitenland voorstelt.

Kayo Chingonyi (1987) from the United Kingdom is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 36 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and by now promotes more than 470 European poets and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Belgian partner of Versopolis is Poëziecentrum, which, together with VONK & Zonen, presents fascinating poets from both home and abroad at the literary festival vers vuur.